

ŽIVOT PODLE BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

Jistě chcete být v životě šťastni. Totéž chtěli všichni snoubenci před vámi, a přece každý třetí manželský pár u nás skončil u rozvodového soudu. Nedosáhli toho, co si představovali. Jejich láska klesla na nulu, nebo se dokonce změnila v nenávist.

Bůh, který stvořil člověka, věděl, co je pro lidi dobré a co máme zachovávat, abychom dobře prožili pozemský život, vyvarovali se mnoha zklamání a utrpení a mohli také očekávat šťastnou věčnost. Věčný život nás přece očekává, ať už po něm toužíme anebo ať už bychom raději všechno skončili smrtí.

Plň zákon Boží!

Zákon Boží je přirozený a zjevený. ***Přirozený zákon Boží*** je zákon, který Bůh vložil do duše každého člověka v jeho svědomí. Ke spáse nestačí jen v Boha věřit. Podle víry musíme také žít. Ovocné stromy nejsou jen k tomu, aby kvetly, ale aby přinášely ovoce. Podobně víra není k tomu, abychom jen věřili, ale abychom podle víry také žili. Víra je jako květ a život podle víry, zvláště skutky lásky k Bohu a k bližnímu, má být ovoce květů víry. To znamená, že musíme plnit zákon Boží!

Bůh chce, aby byl každý člověk spasen. Proto vložil do duše každého člověka svůj zákon. Od tohoto Božího zákona není tedy ani prominutí ani odvolání. I pohan je přirozenému zákonu podroben a bude také jednou podle něho od Boha souzen.

Zjevený zákon Boží je zákon, který Bůh lidem výslovně oznámil neboli zjevil. Je to zvláště největší přikázání lásky a jeho vysvětlení v Desateru Božích přikázání. Největší přikázání lásky je: Miluj Pána Boha svého, z celého srdce svého, z celé duše své a z celé mysli své! To je největší a první přikázání. Druhé pak je mu podobné: Miluj bližního svého jako sebe samého!

Přirozený Boží zákon mohou poznávat i pohané. Mnozí však nepoznávali tento zákon dosti jasně a zřetelně, anebo nedbali tohoto zákona. Proto Bůh svůj zákon výslovně oznámil neboli zjevil, zvláště Mojžíšovi na hoře Sinaj. To je zjevený zákon Boží neboli Desatero Božích přikázání, které je vysvětlením největšího přikázání lásky.

Bůh dal Desatero z hory Sinaj asi roku 1500 před Kristem. Mojžíš odevzdal toto Desatero národu izraelskému na dvou kamenných deskách. I my jsme povinni zachovávat Desatero, poněvadž vysvětluje přirozený zákon Boží s největším přikázáním lásky. Sám Pán Ježíš řekl: „Chceš-li vejít do života věčného, zachovávej přikázání“ (*Mt 19, 17*). „Nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit“ (*Mt 5, 17*).

První tři přikázání Boží vysvětlují lásku k Bohu, zbývající přikázání vysvětlují lásku

k sobě a k bližnímu. Desatero nám Bůh dal nejen pro věčnou spásu, ale také i pro pozemské blaho a pro pořádek v lidské společnosti. O kolik lépe by bylo na světě, kdybychom všichni svědomitě plnili Boží zákon!

Svědomí

Přirozený zákon Boží i zjevený zákon Boží poznává člověk svým rozumem, a potom ví: Toto dělat musím a toto dělat nesmím. Tento soud našeho rozumu – zdali smím nebo nesmím něco učinit, promluvit, pomyslet – to je naše svědomí. Svědomí je tedy úsudek rozumu o mravní hodnotě našich myšlenek, slov a skutků. Proti svému svědomí nesmíme jednat, protože svědomí nám hlásá vůli neboli zákon Boží. Apoštol Pavel říká: „Všechno, co není z přesvědčení (podle svědomí), je hřích“ (*srov. Řím 14, 23*).

Svědomí před nějakým skutkem se nazývá svědomí předcházející, zatímco svědomí po vykonaném skutku se nazývá svědomí následné. Svědomí před skutkem pobízí nebo varuje. Svědomí po skutku buď chválí nebo vyčítá, blaží nebo mučí. Říká se, že čisté svědomí je největší bohatství, zlé svědomí je nejhorší soudce.

Pouze svědomí před skutkem (svědomí předcházející) rozhoduje o tom, zdali jsme jednali dobře anebo zdali jsme zhřešili. Naše svědomí však musí být pravdivé a jisté. Nikdy nesmíme jednat proti pravdivému a jistému svědomí, protože takové svědomí nám hlásá Boží vůli neboli zákon Boží. Někteří lidé jsou však v náboženství málo poučeni, a to bez vlastní viny. Pak ani určitě nevědí, co mají dělat a co dělat nemají, aby žili podle zákona Božího. Svědomí takových lidí je bludné, avšak bez jejich vlastní viny. Kdo takto bloudí bez vlastní viny, nemá to za hřích. Když je však někdo málo poučen v náboženství vlastní vinou a ve svém jednání bloudí, pak má za to hřích. Svědomí takového člověka je bludné vlastní vinou.

Někdo může mít svědomí otupené tím, že se často dopouští hříchů. Takový člověk si z ničeho „nic nedělá“. O takovém říkáme, že je nesvědomitý, že nemá svědomí. On ovšem svědomí nepozbyl, ale jen na čas otupil nebo uspal. Někdo uspává své svědomí i drogami. Svévolně si svědomí otupovat je hřích.

Někdo zase může mít svědomí příliš úzkostlivé. Bývá to v případě, když vidí hřích i v tom, co hříchem není. Jak svědomí otupené, tak i svědomí úzkostlivé je nesprávné, a proto se musí vychovávat tak, aby se stalo pravdivým a jistým. Jedině lidé duševně nemocní a dědičně zatížení, nebo někdy také lidé příliš rozčilení, nenesou plnou odpovědnost. Člověk ovšem není odpovědný ani za to, co činí ve spánku, v horečce a vůbec když bez vlastní viny neví, co dělá.

Kromě výše uvedených případů jsi za své činy odpovědný, neboť zákon Boží – alespoň přirozený zákon – zná každý člověk a tvá vůle je svobodná. O tvém jednání nerozhoduje jakýsi „slepý osud“. Nejsi předurčen ani k dobrému ani ke zlému jednání. Na tvou vůli ovšem působí různé pohnutky, abys dělal to či ono. Na tvou vůli působí všelijaké názory a příklady (dobré i zlé), výstrahy i pokušení. Rozhodnout se však můžeš tak, jak sám chceš. Ke zlému jsi sice nakloněn, ne však nucen. Jednáš podle vlastní vůle a jsi tedy za své činy odpovědný.

Vychovávej proto své svědomí! Svědomí vychovááš, když se pilně vzděláváš v náboženství, svědomitě plníš zákon Boží, varuješ se hříchu, častěji a pravidelně se zpovídáš, každý večer zpytuješ svědomí a vzbuzuješ lítost nad svými hříchy s předsevzetím, že se chceš opravdu polepšit. Kdo se chrání i nejmenších hříchů a snaží se konat i malé povinnosti co nejlépe, o tom říkáme, že je svědomitý. Buď svědomitý i ty! Jen tak budeš moci plnit vždy a správně zákon Boží ke svému pozemskému i věčnému blahu.

Desatero Božích přikázání

Jak máme žít – to nám Bůh řekl, když nám dal deset přikázání, kterým říkáme Desatero. Zavazuje každého člověka, starce i dítě, kněze i laika, svobodného i ženatého. Každý z nás však žije v jiných podmínkách, proto musíme aplikovat Boží příkazy na svůj vlastní život. Nyní si všimneme zvláště toho, co žádá Bůh od těch, kteří žijí v manželství a na co byste měli především dávat pozor, abyste se vyvarovali havárie na své životní cestě. Zastavíme se u jednotlivých přikázání – první tři Boží přikázání vysvětlují lásku k Bohu, čtvrté až desáté Boží přikázání vysvětlují lásku k sobě a k bližnímu.

1. V jednoho Boha věřiti budeš

Víru jsme dostali od rodičů. Nyní jste dospělí a půjde o to, abyste si víru uvědoměle osvojili, lépe ji poznávali a opravdově, s přesvědčením, podle ní žili. Víra vás naučí jasně poznávat smysl života a vašeho manželského a rodinného společenství. Kdo nezná cíl své životní cesty a smysl svého namáhání, nemůže být šťastný a spokojený. Víra vám bude oporou v těžkých situacích, které nutně přicházejí v každém lidském životě. Poznáte ty chvíle, kdy žádný člověk nám nemůže pomoci – ani ti nejbližší.

Víra v Boha se projevuje v tom, že s ním v modlitbě hovoříme. Máme-li někoho rádi, není nám zatěžko s ním mluvit. Kdo se nemodlí, je nevděčný k Bohu, od něhož

dostává tolik nezasloužených darů – zdraví, schopnosti, sílu... Představte si dítě, které by přijímalo se samozřejmostí dobrodiní od svých rodičů, ale nechťelo by s nimi mluvit.

Nejvhodnější čas k modlitbě bývá ráno a večer. Naučte se rozmlouvat s Bohem upřímně a vlastními slovy. Modlíte-li se, vycházejte z předpokladu, že Bůh vás zná, chce jen vaše dobro, poněvadž je vaším dobrým Otcem. On vám chce pomáhat správně žít. Pochybíte-li v něčem, Bůh není mstivý vládce, ale jako otec marnotratného syna čeká na váš návrat a na slovíčko lítosti. Když budete mít k Bohu tento otevřený vztah, nebude vám modlitba obtížnou povinností, ale naučíte se Boha chválit za to, co vám dává dobrého, odprošovat za své poklesky a prosit jej o pomoc v potřebách.

Modlete se také za sebe navzájem. Nemusíte si to nikdy říkat, ale dělejte to. Při modlitbě najdete na svém partnerovi také mnoho kladného, a tak najdete snadněji cestu k sobě. Kde se manželé za sebe nemodlí, odcizují se navzájem, až pak budou žít sice vedle sebe, ale už ne spolu – vnitřní pouto už bude chybět.

Velice účinná a Bohu milá je společná modlitba celé rodiny. A dokud se vaše malé děti nebudou moci samy modlit, udělejte jim křížek na čelo alespoň večer, když je ukládáte ke spánku. Tak je svěřujete Boží ochraně. Nestyd'te se za svou víru! Kdo k vám přijde na návštěvu, měl by ihned poznat, že tam bydlí věřící manželé. Kříž a obrázek Panny Marie by nikdy neměl ve vašem bytě chybět.

2. Nevezmeš jména Božího nadarmo

Podívejte se kolem sebe, jak lidé mluví. Je až neuvěřitelné, kolik lidí vyslovují nejsvětější jména Pána Ježíše a Panny Marie jen tak, jako nějaké citoslovce, a to často i v masových sdělovacích prostředcích! Je to pro nás zahanbující, že Bůh musí chránit čest svého jména před námi, kterým toto jméno má být nejposvátnější. Pamatujte zejména na své děti! Když rodiče berou jméno Boží nadarmo a klejí, jejich děti půjdou ještě dále. Ponesete tak zodpovědnost i za jejich hříchy. Pán Ježíš jasně řekl: „Běda světu pro pohoršení!“ (Mt 18, 7).

3. Pomni, abys den sváteční světil

Bůh přikázal světit sváteční den proto, abychom se alespoň v neděli zamysleli nad tím, že nemáme jen tělo, ale i nesmrtelnou duši, že nežijeme jen na této zemi, ale že pozemským životem si budujeme život věčný. Šest dní máme pracovat, sedmý den máme posvětit. Posvětime jej tím, že nevykonáváme bez nutné potřeby těžké tělesné nebo výtěžné práce a účastníme se mše svaté v kostele. Tam slyšíme také Boží slovo při čtení Písma svatého a při kázání. Slovo Boží nám dá nové a vyšší myšlenky, a

také sílu a povzbuzení do dalšího týdne. Z kostela si do svého domova odnesete něco mnohem cennějšího, než jsou hmotné statky – odnesete si Boží požehnání.

Pamatujte si: Kdo v neděli vydělává, velice prodělává. Jaký je den nedělní, takový bude den poslední. V neděli má být rodina pospolu. To je velmi důležité pro upevňování vzájemných vztahů mezi jejími členy. Potřebují to manželé a touží po tom děti.

Jaké budou vaše neděle, to záleží z velké části na manželce. Kde ona nedbá na nedělní mši svatou, tam náboženský život upadá, a bez vyšší myšlenky dokáže neděle ubíjet duši víc než všední den. Jen si všimněte, jak povznášejší je nedělní ráno v těch rodinách, kde všichni jdou na mši svatou!

4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi

Vzpomeňte si na své rodiče. Až dosud vás vychovávali, mají vás rádi a váš svatební den bude veliký i pro ně. Těší se na něj, ale přece nosí v srdci obavy, jak se k nim budete chovat po svatbě.

Už jste dospělí, nejste ve všem odkázáni na rodiče. Nejste povinni je poslouchat. Pamatujte si však, že oni to s vámi myslí dobře, mají větší životní zkušenosti, a proto vám mohou dobře poradit. Po celý život jim prokazujte úctu, lásku a buďte jim vděční. Příležitostí k projevení vděčnosti se jistě najde dostatek: jmeniny, narozeniny, vánoce apod. Staří rodiče, kterým se dospělé děti odcizily, jsou nešťastní a nikdo cizí je nepotěší. Ve stáří a v nemoci budou obzvlášť potřebovat vaši pomoc. Jak vy se zachováte k nim, tak se zachovají jednou vaše děti k vám.

Poněvadž názory starších a mladých lidí bývají rozdílné, je velice dobré, když mladí manželé od počátku bydlí odděleně od rodičů. Tím se předejde možným nepříjemnostem či konfliktům.

Nyní budete dva. Každý z vás má rodiče a má je rád. Je pěkné, když oběma říkáte „tatínku“ a „maminko“. Jistěže to není povinnost, ale oni by vás chtěli mít oba jako své děti. Manželka bývá velmi citlivá na to, jak se manžel chová po svatbě k jejím rodičům. Stejně tak si manžel pozorně všímá, jaký vztah má po svatbě manželka k jeho rodičům. Ukažte si vzájemnou lásku i v tom, že k oběma rodičům budete stejně milí a pozorní.

5. Nezabiješ

Život má tolik ceny, kolik je v něm lásky. Největší lásku po Bohu má mít manžel ke své manželce a manželka ke svému manželovi. Tedy větší lásku než ke svým rodičům. Až vezmete do své ruky ruku svého partnera, připomeňte si, že jste převzali všechno, co vám Bůh s ním dá – dobré i zlé. V manželství si máte navzájem pomáhat. Lidský život je poměrně krátký. Neztrpčujte si ho jeden druhému. Láska však nejsou jen pěkná slova, láska není ani vášeň – láska je především oběť. Jen tam, kde člověk dovede pro druhého přinášet oběti, něčeho se zříkat, jen tam můžeme hovořit o lásce. Největším nepřítelem lásky je sobectví.

Neberete si anděla, ale jen slabého člověka. Brzy poznáte, že všichni máme v povaze něco dobrého i něco špatného. A to, co je v nás zlé, často toho druhého dráždí a je mu to nepříjemné. Máte-li žít stále spolu, musíte se přemáhat, ovládat se, musíte jeden druhému ustupovat, a to denně. To není hanba, ale nutný předpoklad šťastného soužití na celý život. V manželství jste si rovni. Nikdo není pán, nikdo není otrokem druhého. Většina rozvodů pochází právě z toho, že manželé se nikdy nenaučili něco si odříkat pro druhého, jsou sobečtí a nemají skutečnou lásku. Před manželstvím nemysleli na oběti ani na toho druhého, ale jen a jen na sebe a na uspokojení svých vlastních představ.

Přece však musí mít každé společenství, tedy i rodinné, nějakou hlavu. Podle vůle Boží má být hlavou rodiny muž. Při každém rozhodování má však mít na mysli na před dobro svých dětí a své ženy, teprve potom své vlastní dobro.

Žena má být v rodině srdcem. Srdce je symbolem lásky, něhy a rodinné pohody. Na ženě především záleží, jaký duch bude v rodině a jak se tam budou ostatní cítit. Na ženě především záleží, zda k vám budou druzí rádi přicházet anebo se vám budou vyhýbat.

Přijdou i nedorozumění. Ta přicházejí v každé rodině, proto si je nezvětšujte domněnkou, že jste výjimkou a že vaše problémy jsou mimořádné. Neprodlužujte svůj hněv! Budete tím trpět oba. Čím déle spolu nebudete mluvit, tím těžší bude potom vzájemné usmíření. Když jeden uraženě mlčí po dlouhé dny, v tom druhém roste vzdor, odpor – a jak snadno se potom v unáhlení začne vyhrožovat rozvodem! Ve hněvu nikdy nic důležitého nepodnikejte, raději mlčte a opět mlčte, neboť v rozčilení se snadno vyřkne slovo, které už není možno vzít zpátky a které může toho druhého bolet třeba po celý život. Podívejte se, jak hněvem rodičů trpí jejich děti. Pozorují své rodiče a trápí je to. Nevyhraje ten, kdo nechtěl začít mluvit.

6. Nesesmilníš

Proč ustanovil Bůh manželství? Proč chtěl, aby chlapec a dívka pocítili k sobě v určitém věku takový vztah, který dříve neznali? Proč chce, aby se spojili tak úzkým poutem lásky dva cizí lidé, kteří se před tím neznali nebo si byli lhostejní?

Bůh Stvořitel chce, aby se tito dva lidé spojili doživotním manželským svazkem, aby potom dali život dětem, a tyto své děti v lásce vychovávali. Výchova dětí není snadná, ale Bůh to opět zařídil tak, že se otec a matka obětují pro své dítě s radostí. Dříve mysleli jen na sebe. Až budou mít dítě, budou na sebe zapomínat a svou lásku přenesou na své dítě.

Je-li tedy vůle Boží, aby manželé dali život dětem a pečlivě je vychovávali, snadno pochopíte, že v manželství je dovoleno všechno, co vede ke zrození dětí. Když muž a žena žijí spolu pohlavně přirozeným způsobem tak, aby dali život dítěti, není to hřích. Vždyť proto přece uzavřeli manželství. A proto se manželé z toho nezpovídají.

Kdyby ovšem manželé chtěli vyloučit narození dítěte a užívali by za tím účelem různé antikoncepční prostředky či metody, jednalo by se o zneužívání manželství, které je hříchem.

Při té příležitosti si připomeňme, že se manželé nesmějí bezdůvodně vyhýbat i více dětem. Nežijeme proto, abychom užívali světa, ale abychom se v životě pro někoho obětovali. Kněz se obětuje pro ty, kteří mu byli svěřeni, rodiče se obětují pro své děti. Nejsou to jen oni, kdo živí děti. Je tu především Bůh, který dává dětem nesmrtelnou duši a rodičům schopnosti a možnosti, aby děti, které z jeho svaté ruky přijali, mohli také dobře vychovat. Jenom je třeba, abychom Bohu více důvěřovali.

Jestliže však rodiče zodpovědně před Bohem zváží okolnosti a vidí, že nemohou mít více dětí, potom – pokud chtějí žít jako křesťané – musí užívat pouze přirozených (a proto také jedině dovolených) způsobů manželského obcování a regulace porodnosti. Jedná se o známou metodu přirozeného plánování rodičovství.

Když je manželka v pozeňnaném stavu, má si být vědoma toho, že v této době se nevyvíjí jen tělo jejího dítěte, ale současně se formuje i jeho duchovní život. Co v té době prožívá matka, bude se odrážet i v jejím dítěti. Prožívá-li žena v té době smutné dny, jsou-li v manželství nedorozumění a hádky, bude to mít ozvěnu i v duši dítěte. Pokud by v této době žena kouřila a pila alkohol nebo dokonce užívala drogy, ubližuje tím i svému dítěti. Muž má mít ohled na ženu, která očekává narození dítěte.

Až se dítě narodí, dají je rodiče pokřtít a dají mu jméno některého světce, aby v něm mělo dítě vzor pro svůj život a přímluvce u Boha. Dítě není jen hračkou rodičů, nemá jen tělo a hladová ústa, ale má především nesmrtelnou duši, a na rodičích pře-

devším záležitostí, bude-li dítě jednou spaseno. Jako jsou rodiče povinni dát dítěti všechno potřebné k pozemskému životu podle svých možností, tak mají rovněž povinnost dát mu náboženskou výchovu. V rodině vyrostli velikáni ducha, v rodině však vyrostli i zločinci. Rodiče vychovávají nejen slovem, ale především svým osobním příkladem. Slova znějí, příklady táhnou.

Nesmírně závažnou otázkou, se kterou se v manželství setkáváme, je tzv. „umělé přerušení těhotenství“ neboli potrat. Vidíte mnoho manželů, kteří se k tomuto kroku odhodlali, dokonce se souhlasem lékařů. Co o tom soudí katolická církev?

Církev uvažuje tímto způsobem: Manželé uzavřeli sňatek, aby se stali rodiči. Rodičovské povolání, podobně jako povolání jiná, vyžaduje někdy hrdinskou oběť. Nemáme však právo vyhnout se takové oběti nedovoleným způsobem, tedy hříchem.

Manželé mají už více dětí, a hlásí se další dítě. Anebo manželka očekává děťátko, a lékaři ji upozorňují, že mohou přijít komplikace, snad i nebezpečí pro její život. Lékaři radí k potratu. Je alespoň v takových případech potrat bezhříšný?

Podle učení katolické církve je potrat vždy hříchem, a to těžkým. Potrat totiž znamená zabití člověka, který sice nemá ještě vyvinuté tělo, ale má již nesmrtelnou duši. Jde o člověka, který se nikoho o život neprosil. Jde o člověka zcela nevinného, který nikomu neublížil. Jde o člověka naprosto bezbranného, který nemá vůbec žádnou možnost sebeobrany. Proto se jedná o vraždu, ba přímo o odpornou vraždu!!! Žádný jednotlivec ani žádná společnost nemá nejmenší právo takového člověka odsoudit na smrt. Navíc jde o člověka, který není pokřtěn, a tak odejde na věčnost s dědičným hříchem. Jde tedy v každém případě o velmi závažnou odpovědnost před Bohem, který jediný je Pánem nad životem a nad smrtí.

Nedejte se nikdy k takovému kroku svést! Jestliže se k tomu někdy odhodláte, neubráníte se mučivým výčitkám svědomí po celý život. Budete se obávat setkání se svým dítětem na věčnosti. Poznáte, že je lepší mít mnoho dětí na starosti, než jedno jediné na svědomí. Možná, že ve svém stáří budete odkázáni právě na to nechtěné dítě, které ovšem mít nebudete a skončíte v domově důchodců. Možná, že zákrok, hluboce zasahující organismus těhotné matky, přivodí zlé následky. Mnoho žen nese těžké důsledky – někdy v budoucnu by chtěly mít dítě, ale kvůli předchozímu potratu už dítě mít nemohou.

7. Nepokradeš

„Lépe je míti maličko, ale spravedlivě, než veliké příjmy, ale nepoctivě“ (*Přísl 16, 18*). Tak nás poučuje Písmo svaté. Cizí nebývá požehnáno. Jednou jsi nepoctivý, a celý život lpí na tobě poskvrna.

Více než bohatství je vzájemná láska. Manželé, kteří žijí v přepychu a v blaho-bytu, avšak nemají lásku, jsou bohatí žebráci.

V manželství máte mít všechno společné, včetně peněz. Co v manželství vydělá muž, to patří dětem, ženě, celé rodině. Stejně to, co vydělá žena, patří dětem, muži, celé rodině. Půjde o to, abyste se společným vlastnictvím svědomitě hospodařili. Ať o každém vašem vydání ví také váš partner. Jakékoliv „černé fondy“ jsou naprosto nepřijatelné a tedy hříšné! Kdybyste jednali se společným majetkem nepoctivě, mělo by to za následek ztrátu důvěry. Tam, kde si manželé nedůvěřují, dochází k velmi vážné a nebezpečné trhlině.

8. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému

Osmé Boží přikázání nás vybízí, abychom byli pravdomluvní a neposkvrnili ničí dobré jméno pomluvou. Kolik zla a bolesti způsobila mezi lidmi pomluva či nactiutr-hání! Často nevidíme na lidech nic dobrého právě proto, že my sami nemáme dobré srdce a nemáme nikoho rádi.

Od manželů žádá toto přikázání upřímnost. Mezi manželi nesmí být žádné tajnosti ani zamlčování čehokoliv. Z neupřímnosti se rodí podezřívání, žárlivost a nakonec se zcela vytrácí láska a důvěra. Kvůli neupřímnosti ztroskotalo už mnoho manželství.

9. Nepožádáš manželky bližního svého

Manželská věrnost je jedním z těch závazků, které si budete s přísahou slibovat. Jejím symbolem je snubní prsten, který má každému říci: Já jsem vdaná, já jsem ženatý, a podle toho tedy se mnou mluv a jednej! Oba budete mít mnohokrát příležitost porušit věrnost. Toho druhého snad ošidíte, ale nikdy nemůžete ošidit Boha, který je vševědoucí, a také nikdy neošidíte své vlastní svědomí. Jak byste se mohli po takovém těžkém hříchu podívat do očí svému partnerovi a svým dětem! Vyjde-li vaše nevěra najevo, jaký asi bude váš další manželský život, a jak asi bude poskvrněno vaše dobré jméno před dětmi?

Nevěra je nejčastější příčinou ztroskotání manželství. Působí jako tříštivá bomba,

zraňuje celou řadu srdcí, ničí rodinné štěstí a je příčinou mnoha hořkých slz. Svou nevěrou byste bolestně zasáhli své rodiče a zranili své přátele, kteří by byli svědky vašeho slibu před oltářem. Největší škody a utrpení byste však připravili svým dětem. Bylo by to bolestné i pro kněze, který vás sezdával, a také pro svatou matku Církve, která do vás vkládala tolik nadějí. Nevěra zasahuje i celou farní rodinu, ve které takoví manželé žijí.

Křesťanské manželství je nerozlučitelné. Není moci na světě, která by mohla rozloučit, co před oltářem spojil Bůh. Nerozlučitelnost manželského svazku je pro vaše dobro. Jen tehdy, když si budete jisti, že vás ten druhý nikdy neopustí, budete moci klidně pracovat pro budoucnost svou i svých dětí. Kdo by neměl tuto jistotu, žil by ve stálém strachu a nebyl by schopen šetřit, budovat a pokojně myslet na budoucí léta.

10. Aniž požádáš statku jeho

V tomto přikázání žádá od nás Bůh, abychom nechovali v srdci závistivé myšlenky, žádosti a neskromná přání mít stále víc a více, než druzí lidé. Bůh od nás žádá, abychom byli spokojeni s tím, co máme, a abychom si zachovali vnitřní svobodu a pokoj duše.